

D ů v o d y:

Důvody, z nichž odvolací soud v napadeném usnesení odmítl rekurs (revisní rekurs) žalobcův proti zrušovacímu usnesení, vyhovují úplně zákonu a stavu věci, jsouce v souladu též s ustálenou judikaturou tohoto Nejvyššího soudu a s písemnictvím (srv. roz. č. 6414 sb. n. s.). Totéž stanovisko zaujímá zejména i Neumannův komentář (srv. str. 1347 a 1525 III. vyd. z r. 1915), jehož se stěžovatel neprávem dovolává pro svůj opačný názor. Tento názor nelze opřít ani o to, že podle rozhodnutí nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 22. března 1900, čís. 146 knih. jud. v exekučním řízení neplatí předpisy c. ř. s. o obmezení opravných prostředků v řízení o nepatrných věcech, neboť jde tu o otázku v civilním soudním řádě výslovně upravenou, takže nelze míti zřetel k tomu, zda předpis ten platí obdobně (§ 78 ex. ř.) též v řízení exekučním.

Čís. 7645.

Konal-li zaměstnanec v živnostenském podniku majitele firmy jen vedle tohoto svého hlavního zaměstnání i práce, jichž výkonem bývají pověřováni domovníci, pokud se týče konala-li je jeho manželka, již on při tom tu a tam a mimo pracovní dobu vypomáhal, nešlo o poměr domovnický, upravený zákonem o domovnících ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n.

Nebyla-li dána výpověď z nájemního, nýbrž ze služebního poměru, nemohly býti podány proti ní námitky a nemohlo býti zavedeno výpovědní sporné řízení podle § 571 a násl. c. ř. s. Stalo-li se přece tak, jde o zmatečnost podle § 477 čís. 6 c. ř. s. a dlužno námitky odmítnouti.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1927, Rv I 296/27.)

Žalovaný, zaměstnanec v žalobcově tiskárně, obýval v domě, najatém žalobcem, bezplatně byt. Proti výpovědi z bytu namítl žalovaný najmě, že koná v domě veškeré práce domovnické. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e výpověď zrušil. O d v o l a c í s o u d námitky žalovaného rozsudkem odmítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením až na výrok odvolacího soudu, že se námitky žalovaného proti výpovědi ze služební smlouvy odmítají.

D ů v o d y:

Odvolací soud zjistil na základě výpovědí svědků, že žalovaný v prvé řadě byl zaměstnancem v živnostenském podniku žalující firmy a že jen vedle tohoto hlavního zaměstnání konal i práce, jichž výkonem bývají pověřováni z pravidla domovníci. Z výpovědí svědků je zřejmo, že za-

lovaný v podniku žalující firmy pracoval jako ostatní dělníci plných 8 hodin denně a že jen vedle těchto prací zametával chodník a zahrádku a otevíral dům, kdežto jeho manželka konala práce, které obyčejně koná domovník, a že žalovaný jí při tom vypomáhal jen někdy a pouze mimo pracovní dobu. Žalovaný byl tedy hlavně zaměstnán jako dělník v živnostenském podniku žalující firmy a nepodléhá proto podle § 2 zákona o domovnících ustanovením tohoto zákona, nýbrž předpisům živnostenského řádu. Že v souzeném případě jde o budovu, určenou výhradně živnostenskému účelu ve smyslu uvedeného §, je zřejmo ze zjištění odvolacího soudu, že v domě, kde bydlí žalovaný a který má celý najat žalující firma, je její tiskárna a že tam krom žalovaného bydlí toliko ve třech místnostech matka majitele žalující firmy a že v jedné místnosti je složen nábytek jeho sestry. Výpověď ze dne 5. června 1926 není tedy výpovědí ve smyslu § 10 zákona o domovnících a řízení tam upravené nemá proto zde místa. Jelikož dále nejde v souzeném případě o najatý, nýbrž o služební byt (§ 2 služební smlouvy), nepřichází v úvahu ani řízení podle §§ 571 a násl. c. ř. s., neboť mimosoudní výpověď ze dne 5. června 1926 nebyla dána z nájemního poměru, jak předpokládají §§ 561, 565 a 566 c. ř. s., nýbrž ze služebního poměru, upraveného služební smlouvou. Tato výpověď nemohla býti podkladem námitek podle § 571 c. ř. s. a o nich nemělo býti zavedeno výpovědní sporné řízení ve smyslu §§ 571 a násl. c. ř. s. Stalo-li se tak přes to, bylo jednáno a rozhodováno o věci, která nepatří k právnímu pořadu. Rozsudky nižších soudů a řízení jim předcházející jsou tedy zmatečny podle § 477 čís. 6 c. ř. s. K této zmatečnosti bylo podle §§ 471 čís. 7 a 513 c. ř. s. hleděti z úřední moci; dovolatel uplatňoval jen dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. a zabývá se touto zmatečností v dovolacích vývodech jen mimochodem. Výrok odvolacího soudu, že se námitky žalovaného odmítají, hoví právnímu stanovisku dovolacího soudu a nebyl proto zrušen.

Čís. 7646.

Byl-li pachtýř podle pachtovní smlouvy povinen vrátiti propachtovateli po ukončení pachtovní doby pozemky ve stavu hospodářského vzdělání, v němž je převzal, a bylo-li mu zabráním pozemků a jich odezdáním kupiteli zabráněno, by navrátil pozemky ve stavu osetém a pohnojeném, byl na úkor propachtovatele bezdůvodně obohacen a jest povinen nahraditi propachtovateli náklad, jež tento vynaložil na vzdělání polí a jež by býval musel (pachtýř) vynaložiti, by vzdělal pozemky tak, jak byl k tomu podle smlouvy povinen.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1927, Rv I 696/27.)

V čl. XII. pachtovní smlouvy zavázali se žalovaní pachtýři vrátiti žalujícímu propachtovateli spachtované pozemky ve stavu, v němž je převzali. Po zabrání spachtovaných pozemků Státním pozemkovým úřa-